

**CHEZ
BIANCA**

**Johanne
Nordby Wernø**

DAMA SOM ALDRI SA HVA HUN HET, vil nok gjerne fortelle mer om den finske professoren hun en gang kjente. Finland og Norge er jo så å si samme sak, eller hva? Men han avbryter henne der på Lafayette Street, sier takk for samtalen, hyggelig å hilse på deg. Det er av rastløshet, ikke egentlig på grunn av spritdunsten og de blanke, oppspærrede øynene.

Han vil fortsatte sin vilkårlige ferd i mørke gater, gater oppvarmet av de mange menn og kvinner som skåler i hvitt øl på utekafeene. Unge mennesker som sitter og skråler i glede over nettopp denne kvelden som de synes er så varm og sommerklam, når det i virkeligheten er de selv som sitter der som nybakte eplekaker og gløder og dufter og avgir varme, damp og svette ut i mørket.

Under et tak av trær over fortauet går han, og minst en gang i kvartalet tar han nye bilder. Av husnumre i gammelmodige fonter på skitne glassdører, bare opplyst bakfra av en enslig pære inne i oppgangen; kryptiske beskjeder skriblet på forvrengte biter pappemballasje, kastet i en bøtte og etterlatt på en trapp. En container bugnende av uregelmessige, fargerike ruller med glinsende plaststrimler som gjentar og gjentar og gjentar seg selv for hver runde rundt sin egen kjerne: avfall fra en klistremerkeprodusent.

Så finner han bruktbutikken med de mange avis- og magasinutklippene teipet opp i vinduet og døren på gløtt. Bianca Jagger! står det, og Twiggy! og Brian Jones! Alle handlet de her, står det under sosietetsbildene på gulnet papir. Lokalet snor seg innover og innover mot bygårdens midtre, og langs veggene samt på kryss og tvers ut i rommene står det hyller og stativer overlesset med plagg, noen kledd i beskyttende plast, andre liggende i stabler, andre igjen dandert på tynne, skjeve stålhengere. Spraglede bluser og sjal velter fram fra hyllene, ruller med mønstret metervare balanserer som tipier på gulvet. Vindskjeve par høyhælte sko og støvler vakler på rad.

En liten runde i det stille lokalet styrker følelsen av at det er en god stund siden sist Bianca stakk innom. Et bord med magasiner oppslått på sidene der stjernene strutter mot kamera og røper hvor de handler vintagekjolene sine, er som et alter over gode, gamle dager. Selv de nyeste oppslagene er mange år gamle og sprø i kantene. Den tørre luften lukter kropp, pudder? Svette? Gjæring? Er han alene? Hello?

Kanskje finnes det et bakrom i dypet av stativene noe sted; han vet ikke hvor den kimonokledde kvinnen kom fra, men der står hun nå. Han hilser og spør om hun virkelig holder åpent så sent, han har ikke trengt seg på? Øyelokkene hennes er tunge, hvert av dem som en halv galiamelon – komplett med et finmasket nettverk av årer. Neeei da, hun holder åpent. Hun trekker ut alle vokalene. Det lille syrehodet er ikke høyere enn en tolvåring. Det gråbleke fjeset er avskåret av langt hår på begge sider, de benete hendene har hun samlet på magen. Hun har drevet butikken i tretito år, hun er kry med det ene øyet og krenket med det andre.

På kinnene har hun smurt en sirkelrund kladd rosa sminke, og over hvert øyenbryn går en tommelfingertykk strime i klarblått. Denne spesielle sminken, lurer han, har den noen spesiell... betydning? Nei. Hun trekker uinteressert på skuldrene og ser på ham med et blick han kan banne på er blankt fiolett. *You knooow. Fashion.* Hun snur og beveger seg bort, gir seg til å tømme brune pellets i en hundeskål borte ved kassen. Posen er på størrelse med overkroppen hennes, men hun er sterk.

Han rygger ut, hun bryr seg ikke, han går i mørket, men han vet han går mot Great Jones Street, det er fortsatt så varmt, han tar bare bilde av mennesker når de ikke ser det.